

ת"פ (רחובות) 50793-08-22 - אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות נ' ת. שפיר ניהול ואחזקות בע"מ

ת"פ (רחובות) 50793-08-22 - אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות נ' ת. שפיר ניהול ואחזקות בע"מ ואח'שלו רחובות

ת"פ (רחובות) 50793-08-22

אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות

נגד

1. ת. שפיר ניהול ואחזקות בע"מ

2. שפיר תמיר

בית משפט השלום ברחובות

[15.07.2025]

כבוד השופטת אושרית הובר היימן

גזר דין

1. הנאשמים 1 ו-2 הורשעו, על פי הודאתם, בכתב אישום מתוקן, בביצוע בשתי עבירות של אי הגשת דין וחשבון במועד לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") יחד עם סעיפים 222 ו-224א לפקודה, 26 עבירות של אי העברת מס שנוכה לפי סעיף 219 לפקודה, יחד עם סעיפים 222 ו-224א לפקודה; הנאשם 2 הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של אי הגשת דין וחשבון במועד, לפי סעיף 216(4) לפקודה יחד עם סעיף 222 לפקודה.

כתב האישום המתוקן:

2. הנאשמת 1 היא חברה פרטית שהוקמה ביום 21.12.2015, ועיסוקה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום במתן שירותי אחזקה וניהול.

3. הנאשם 2, שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהלה הפעיל של הנאשמת 1.

4. נאשמים 1-2 היו חייבים להגיש דו"ח בצירוף מאזן ודו"ח רווח והפסד מאושרים על ידי רואה חשבון, על הכנסותיה של הנאשמת 1, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, וזאת מכוח סעיפים 117, 131 ו-132 לפקודה. הנאשם 2 היה חייב להגיש לפקיד השומה דו"ח על הכנסותיו, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

5. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הייתה הנאשמת 1 בגדר "מעביד" ו"משלם", כהגדרתם בתקנות מס הכנסה (ניכוי ממשכורות ומשכר עבודה), התשנ"ג-1993 (להלן: "התקנות"), ובצו מס הכנסה שהותקן מכוח הפקודה.

6. הנאשמים 1 ו- 2 היו חייבים בניכוי מסר במקור, ממשכורות ושלא ממשכורות, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, בהתאם לסעיפים 117 ו-164 לפקודה ולתקנות שהותקנו מכוחה, וכן חייבים להעביר לפקיד השומה כל מס שנוכה, כאמור לעיל, לפקיד השומה, וזאת בהתאם לסעיף 166 לפקודה.
פרט האישום הראשון (נאשמים 1 ו- 2):
7. לפי פרט האישום הראשון, הנאשמים לא הגישו במועד לפקיד השומה את הדו"ח, על הכנסותיה של הנאשמת 1, לשנות המס 2019 - 2020.
8. מועד הגשת הדו"חות של הנאשמת 1, לשנת המס 2019 היה עד ליום 31.01.2021, ולשנת המס 2020 היה עד ליום 31.10.2021.
9. מחזור העסקאות בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היו למצער, כדלקמן: לשנת המס 2019 2,095,361 ₪, ולשנת המס 3,078,982 ₪.
10. בעשותם כאמור, ביצעו הנאשמים 1 ו- 2 שתי עבירות של אי הגשת דין וחשבון במועד, לפי סעיף 216(4) לפקודה, בקשר עם סעיפים 222 ו- 224 לפקודה.
פרט האישום השני (נאשמים 1 ו- 2):
11. על פי פרט האישום השני, הנאשמים ניכו מס במקור, ממשכורות ושלא ממשכורות, ששולמו על ידי הנאשמת 1, בתקופות הבאות: חודשים ינואר עד דצמבר 2021; יולי עד דצמבר 2020; ינואר עד אוגוסט 2022.
12. סכומי המס שנוכו לא הועברו ע"י הנאשמים לפקיד השומה, בסך כולל של 126,848 ₪ (במונחי קרן), זאת על פי טבלה מפורטת בגוף כתב האישום.
13. בעשותם כאמור, ביצעו הנאשמים 26 עבירות של אי העברת מס שנוכה, לפי סעיף 219 לפקודה, יחד עם סעיפים 222 ו- 224 לפקודה.
פרט האישום השלישי (הנאשם 2):
14. לפי פרט האישום השלישי, הנאשם 2 לא הגיש במועד לפקיד השומה את הדו"ח לשנת המס 2020, שהמועד להגשתו היה עד ליום 31.10.21.
15. בעשותו כאמור, ביצע הנאשם 2 עבירה של אי הגשת דין וחשבון במועד, לפי סעיף 216(4) לפקודה, יחד עם סעיף 222 לפקודה.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

16. ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם ומחדליהם של הנאשמים, ובראשם עקרון השוויון בנשיאת נטל המס, יחסי האמון בין הציבור לרשות המיסים, וכן הפגיעה בקופת המדינה. לפי עמדת המאשימה, חומרת הפגיעה בערכים אלה, בנסיבות ביצוע העבירות, היא ברף הגבוה, בשים לב לכך שהעבירות בוצעו במשך ארבע שנות מס רצופות, הן בתיק החברה והן בתיקו האישי של הנאשם, וכללו אי הגשת דו"חות במועד ואי העברת ניכויים.

17. ב"כ המאשימה הדגיש כי אי הגשת דוחות מס אינה עניין טכני גרידא, והפנה ל - רע"פ 9/09 מזרחי נ' מדינת ישראל (נבו 06.01.09), שם נקבע כי הדוחות מהווים כלי מרכזי בידי רשות המיסים לקיום הליך גבייה תקין והוגן, ומשכך אין להקל ראש בחובת ההגשה.

18. עוד הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו, לעניין אי העברת כספי הניכויים, ל - ע"פ (מחוזי חיפה) 332/95 אייזנקוט נ' מדינת ישראל (07.09.95), שם נקבע כי אי העברת מס שנוכה שקולה למעשה גניבה מהציבור, שכן מדובר בכספים שנגבו מהפרט ואי העברתם כמוה כשליחת יד לכיסו של הפרט וגניבה ממנו.

19. ב"כ המאשימה הוסיף, כי בשיקולי הענישה יש להביא בחשבון את סכום המס שלא הועבר לרשות, השיטתיות בביצוע העבירות, היקף הנזק שנגרם ויתר נסיבות העניין. לעניין זה חזר והדגיש את שנפסק ב - רע"פ 977-13 משה אודיז נ' מדינת ישראל (20.02.13) (להלן: "עניין אודיז"), שם נקבע כי בעבירות מס יש להעדיף את שיקולי ההרתעה והגמול, גם על פני נסיבות אישיות, ויש להטיל עונשי מאסר וקנסות משמעותיים.

20. המאשימה עתרה, כי בית המשפט יקבע מתחם ענישה הולם, הנע בין 5 - 16 חודשי מאסר, לצד עונשים. לעניין מתחם הקנס הכולל, נטען, כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, תחתיתו בשיעור הקנס המינהלי ולא פחות מכך, ולעניין זה הפנה לרע"פ 7286/22 משה שלמה בונפד נ' מדינת ישראל (23.02.23). בהמשך לכך, התבקש בית המשפט לקבוע את מתחם הקנס בין 25,000 ₪ ל-75,000 ₪.

21. באשר לגזירת העונש בתוך המתחם, ציין ב"כ המאשימה, כי בענייננו הוסר המחדל בחלקו בלבד (שולם סך של 40,000 ₪, מתוך הסך הכולל, דו"חות החברה לא הוגשו ואילו הדו"ח האישי של הנאשם 2 הוגש). לעניין זה, טען כי אין דינו של מי שלא הסיר מחדליו כדינו של מי שהסירם, והפנה ל - עפ"ג (מרכז) 16811-10-16 מדינת ישראל נ' מצלאוי (19.03.17), וכן ל - רע"פ 7773/16 חננאל נ' מדינת ישראל (26.10.16) שם נקבע כי הסרת מחדלים מהווה תיקון המחדל, אינדיקציה לחרטה ונטילת אחריות מצד הנאשם, ומשמשת כשיקול להקלה בעונש, בעוד שאי הסרתם מהווה שיקול לחומרה.

22. ביחס לטענה בדבר מצב כלכלי קשה, טען ב"כ המאשימה כי אין בו כשלעצמו כדי להצדיק הקלה בענישה, והפנה לעניין זה לפסק הדין בעניין אודיז, שם נקבע כי נסיבות אישיות אינן גוברות על שיקולי ההרתעה והגמול בעבירות מס. לעניין הטענה, כי גם לו היו מוגשים הדו"חות במועד, הרי מדובר היה בדו"חות הפסד, טען ב"כ המאשימה, כי יש לדחותה, תוך שהפנה לעפ"ג (מחוזי מרכז) 12018-10-14 אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז נ' איזנברג (17.11.15), שם נקבע כי "הטוען להפסדים, יתכבד ויגיש את דוחות המס שלו במועד".
23. סופו של דבר, עתר ב"כ המאשימה למקם את הנאשם בשליש העליון של המתחם, ולהטיל עליו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 50,000 ₪ והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. לגבי נאשמת 1, המצויה בהליכי פירוק, ביקש להשית קנס סמלי בלבד.
- טיעוני ההגנה:
24. בא כוח הנאשם הפנה בראשית טיעוניו להלכת בית המשפט העליון, ב - ע"פ 3877-16 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל (17.11.16), לפיה קביעת מתחם הענישה אינה עניין אריתמטי פשוט, אלא גזירתה של הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה היא רק אחד מהם.
25. לשיטת ההגנה, בענייננו מדובר באירוע אחד שנבע מקריסה כלכלית קשה, על רקע בריאותי ובסכומים שאינם גבוהים במיוחד.
26. הסניגור טען למתחם, שתחילתו במאסר על תנאי, לעניין זה הפנה לפסיקה אותה מצא כרלוונטית. לעניין הקנס, התבקש בית המשפט לקבוע סכום מינימלי לאור מצבו הכלכלי של הנאשם.
27. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הסניגור הדגיש את נסיבותיו הרפואיות והכלכליות של הנאשם, והגיש מסמכים לעניין זה. כן, תיאר ופירט נסיבות אלו ולכן אדרש בהרחבה בהמשך.
28. הסניגור ציין את הודאתו של הנאשם, נטילת האחריות והבעת החרטה שנזקפות לזכותו. כן, הודגשו ניסיונותיו ומאמציו של הנאשם לתקן את הנזק שנגרם ובסיוע רואה החשבון של החברה, להסדיר מחדליו, אולם חרף התחייבויות ר"ח, הדוחות לא הוגשו. בא כוח הנאשם ציין, כי למרות הקשיים, הנאשם שילם חוב למע"מ, בסך של 330,000 ₪ בעזרת חסכונות של המכירה וכספים שהתקבלו ממכירת בית מגוריהם, וכן כי שולם סכום של 40,000 ₪ שלהסרת מחדל הניכויים.
29. לבסוף, עתר ב"כ הנאשמים למקם את הנאשם בתחתית המתחם לו טען, להסתפק במאסר על תנאי ובקנס מינימלי בהתאם ליכולתו הכלכלית של הנאשם.

דברו האחרון של הנאשם:

30. בדברו האחרון, פנה הנאשם אל בית המשפט בדברים אלו: " אני רוצה להביע צער ואני מתחרט על כל מה שעשיתי. אני מתחרט על כל הפגיעה שפגעתי במשפחה שלי בכל התהליך הזה. אני סובל סבל אמיתי, היא מחלה שקופה אבל קשה. הדבר היחידי שמחזיק אותי היום זה השגרה, היא עוזרת לי להחזיק מעמד. חוסר מעש או יציאה מהשגרה משבשת לי את החיים ומכניסה אותי למצבים מאוד קשים. אני חי על כדורים ולא ישן בלילות בלי זה. אני מבקש שבית המשפט יתחשב במצבי. לקח המון זמן לאבחן את המחלה שלי, יש בה המון אלמנט של דיכאון וגם זה חלק מהתהליך של החברה. הכל נכנס למשבר כלכלי וזה מה שיצר את הטריגר למחלה. אשתי עובדת, יש לי שלושה ילדים שהבן שלי קצין בצבא, יש לי ילדה שמתגייסת ועוד ילד בן 14. מעולם לא הסתבכתי עם החוק, שירתתי שירות צבאי מלא יחידה הכי קרבית שיכולה להיות, תמיד הייתי בטופ בכל מה שעשיתי והיום אני נמצא במצב אחר. לא האמנתי שיהיה לי פסנתר של תרופות".

חוות דעת הממונה על עבודות השירות:

31. עפ"י חוות דעת הממונה, מיום 24.2.2025, נמצא הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות, המותאמות למגבלותיו הרפואיות, הכוללות מגבלת 6.5 שעות עבודה, מאמץ פיזי מוגבל והרמת משאות כבדים. ראיות ההגנה לעונש:

32. מטעם ההגנה הוגשו מספר ראיות לעונש; אסופת מסמכים רפואיים (במ/1); סיכום פגישה עם היועצת השיקומית של הסנגוריה הציבורית (במ/2); אסופת מסמכים כלכליים (במ/3); מסמכים שעניינם בהסרת המחדל המסומנים (במ/4).

דיון והכרעה:

33. ככלל לפי הוראות הדין, כל עבירה של אי הגשת דו"ח ושל אי העברת ניכויים מהווה אירוע נפרד, ולכן יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע. אולם בענייננו, הצדדים לא טענו, כי עסקינן באירועים שונים וטענו למתחם ענישה אחד. בשים לב לזיקה ההדוקה בין המעשים, ובהתאם להלכה הנוהגת (ע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל), מקובלת עליי עמדת הצדדים לפיה ניתן לראות בעבירות כ"אירוע אחד", לצורך קביעת מתחם ענישה כולל עבור כולן יחד.

34. הערכים המוגנים שנפגעו בעבירות שביצע הנאשם הם שמירה על יציבות המשק והקופה הציבורית, פגיעה בערך השוויון ובסולידריות החברתית, פגיעה ביכולתה של רשות המס לקבל את המידע הדרוש לה לצורך גביית מס אמת ולבצע את מלאכת גביית המס והפיקוח על הגביה.
35. בניגוד לעמדת הסניגור, עפ"י ההלכה הפסיקה, עבירות של אי העברת ניכוי מס נחשבות כמשיקות לגניבה ביד מורשה; כידוע, כספי המסים לאחר ניכויים מוחזקים ביד הנאשמים לשם העברתם לרשות המסים, ואינם שייכים להם כלל. המבצע עבירה מסוג זה מפר ברגל גסה את האמון שניתן בו, ולעניין זה ראו רע"פ 26/97 חיים לקס נ' מדינת ישראל (נב(2) 673 (1998)) שם נקבע, כי "המדובר בעבירות מס, שמשמעותן היא עיכוב שלא כדין של כספים שנגבו בעבור אוצר המדינה ובדרך זו שלילת הכספים מבעליהם. דינו של עיכוב כאמור משיק, לפחות, לעבירות של גניבה ביד מורשה...".
36. כך, גם, רע"פ (מח-חי) 332/95 איזנקוט נ' מדינת ישראל (נב(7.9.1995) נקבע "כי העבירות של אי העברת הניכויים נתפסות כעבירות של גניבה לשמה מהציבור כולו ואי העברת הניכויים כמוה כשליחת ידו של אדם לכיסו של הפרט וגניבה ממנו". וכן כי "הטלת עונשים קלים בעבירות מס עלולה ליצור רושם בציבור, כי עבירות מס הן עבירות של מה בכך ובכך לעודד ריבוי עבירות מסוג זה, לעשותן לעניין כדאי ולחתור תחת שלטונות החוק ואכיפת החוק".
37. באשר להפרת החובה להגשת דו"חות אמת במועד; עבירה זו אמנם נופלת בחומרתה מעבירות המס המטריאליות, שכן אין בה יסוד של מרמה, אלא רק של הימנעות מביצוע חובה. עם זאת, אין להקל בה ראש ואין לראותה בסלחנות. אי הגשת דו"חות פוגעת ביכולתה של רשות המיסים לקבוע מס אמת המתחייב מהכנסותיו החייבות במס של נישום, ובכך נפגע עיקרון השוויון בנטל הנשיאה במס. מכאן גם נובעת הפגיעה העקיפה בקופה הציבורית. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו, נגזרת ממספר הדו"חות השנתיים שלא הוגשו ומשיעור מחזורי העסקאות, שכן לכך יש השלכה על רמת המחדל, והיקפו, וכן על חבות המס המתחייבת.
38. בית המשפט העליון קבע, לא אחת, כי אופיין של עבירות המס מחייב נקיטת יד קשה כלפי מבצעה, ובכלל זאת הטלת עונשי מאסר בפועל לצד קנסות כבדים, כדי להרתיע מפני ביצוע עבירות אלה בעתיד ולבטא את הגמול ההולם על הנזק הרב שהן מסבות לאוצר המדינה ולמנגנון גביית המיסים. שיקול ההרתעה הוא מרכזי בעבירות מסים. אלו עבירות אשר קל לבצען, קשה לגלותן ובצדן רווח כספי ניכר.
39. כך נפסק בהקשר זה גם ב - רע"פ 512/04 אבו עביד נ' מדינת ישראל פ"ד נח(4) 381 (2004):
- "בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, ונוכח פגיעתה הקשה בערך השוויון בנשיאת נטל חובות המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה ולפעילות התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צרכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מרמה מתוחכמים, קשים לאיתור".

40. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף בינוני; הנאשמים ביצעו הן עבירות של אי הגשת דו"חות במועד והן אי העברת סכומים שנוכו; עסקינן בעשרות עבירות שבוצעו למשך 4 שנות מס; היקף מחזורי העסקאות עמד בתקופה הרלוונטית על למעלה מ- 5 מיליון ₪ וסכום המס שלא הועבר עומד על כ- 126 אלש"ח במונחי קרן. יחד עם זאת, מדובר בסכום מחדל שאינו גבוה באופן יחסי לתיקים מסוג זה, עסקינן בעבירות שבוצעו על רקע הסתבכות כלכלית, והן נעדרות תחכום או תכנון מקדים. על אף, שאין לפרט זכות לבסס את פעילותו העסקית על כספים שאינם שייכים לו, אף בנסיבות של קושי כלכלי (רע"פ 1688/14 כץ נ' מדינת ישראל (09.03.14)), יש בכך בכדי למתן את חומרת הנסיבות במידה מסוימת.
41. אשר למתחם הענישה, תינתן להלן סקירה בלתי ממצה של פסקי דין, חלקם דנים במקרים העולים בחומרתם על המקרה שלפניי וחלקם נופלים ממנה, אך יש בהם בכדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת:
- א. עפ"ג (מרכז) 45003-08-23 נמרוד סופרי נ' מדינת ישראל (23.06.24) - נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע עפ"י הודאתו, בביצוע עבירות של אי הגשת דו"ח במועד, אחריות מנהלים ואי העברת מס שנוכה, אי הגשת דו"ח הכנסות אישיות שנתי במועד. היקף המצטבר של המחזורים בכל החברות בגין אי הגשת דוחות, עמד על סך של כ- 41 מיליון ₪, והמחדל בעבירות הניכויים הסתכם בכ- 10,000 ₪. בית משפט השלום ברמלה, קבע מתחם ענישה הנע בין 3 - 12 חודשי מאסר בפועל ומתחם קנס הנע בין 20,000 - 34,000 ₪, וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה של 4 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 20,000 ₪, זאת בשים לב לכך שהמחדל הוסר במלואו ובהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם. כאמור, ערעורו של הנאשם נדחה, תוך שביהמ"ש המחוזי אימץ את מתחם הענישה אשר נקבע ע"י בית המשפט קמא והדגיש את חומרתן של העבירות.
- ב. עפ"ג (ת"א) 56406-05-17 כובאני נ' מיסוי וכלכלה (03.10.18) - נדחה ערעור הנאשם כנגד עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, התחייבות וקנס בסך 5,000 ₪. הנאשם לא הגיש דוחות על הכנסות החברה שבבעלותו במשך שנתיים רצופות, וכן לא הגיש דו"ח על התחייבויותיו ודו"ח נוסף על הכנסותיו האישיות. כן הורשע באי העברת מס שנוכה, לפי סעיף 219 לפקודת מס הכנסה, בסך 89,169 ₪. הנאשם הסיר חלק מהמחדלים אך לא את כולם.

ג. עפ"ג (מרכז) 16811-10-16 מדינת ישראל נ' מצלאוי (19.03.17) - הנאשם הורשע בביצוע 30 עבירות של אי הגשת דוחות למע"מ בסכום מס בסך 1,366,671 ₪ ובעבירות ניכויים בסך 166,242 ₪, רק חלק מהמחדלים הוסרו. בבית משפט השלום נקבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי ועד 7 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים, והנאשם נידון ל - 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, קנס בסך של 75,000 ₪ ורכיבי ענישה נוספים. בית המשפט המחוזי לא התערב בעונש המאסר בעבודות השירות, אך החמיר בשיעור הקנס והעמידו ע"ס 120,000 ₪ בקובעו, כי: "בהטלת הקנס אמנם יש להביא בחשבון אף את שאלת יכולתו של הנאשם לעמוד בתשלום הקנס לאור מצבו הכלכלי (ראו עפ"ג (מחוזי מרכז) 35181-08-10 מ"י נ' ברגר [פורסם בנבו] (17.1.2011); ע"פ (מחוזי ת"א) 70036/02 גל משה ואח' נ' פרקליטות מחוז ת"א כלכלה ומיסוי [פורסם בנבו] (27.5.2002)). איננו מתעלמים ממצבו הכלכלי הקשה של המשיב, אך לא ניתן להתעלם מהיקף סכומי המס בהם מדובר, כמו גם מהעובדה כי חרף מאמציו של המשיב להסיר את המחדלים ולשלם את חובו, בסופו של יום מרבית המחדלים לא הוסרו". כן, עמד על חשיבות הסרת המחדלים והמאמצים להסרתם, וכך פסק: "כבר הבענו לא אחת את דעתנו כי אכן ראוי בעבירות מס לייחס משקל משמעותי להסרת המחדל, המלמדת על נטילת אחריות והבעת חרטה, וכי אין דינו של מי שלא הסיר את מחדליו כדין מי שהסירם, אשר זכאי להקלה בעונשו, כפי שנקבע לא אחת בפסקי דין שונים".

ד. רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל (20.02.13) - המערער הורשע בביצוע 15 עבירות של אי העברת מס אשר נוכה, לפי סעיף 219 לפקודת מס הכנסה, ו - 5 עבירות של אי הגשת דוחות במועד. בית משפט השית על הנאשם, אשר הסיר רק את מחדלי העדר הדיווח, 5 חודשי מאסר בפועל שירוצו דרך עבודות שירות וקנס בסך 25,000 ₪.

ה. רע"פ 4323/14 מולדוב נ' מדינת ישראל (26.06.14) - המערער הורשע, עפ"י הודאתו, בביצוע שורה של עבירות מס: שלוש עבירות של אי הגשת דו"ח במועד, לפי סעיף 216(4) בצירוף סעיף 224 לפקודת מס הכנסה, עבירה של אי הגשת דו"ח במועד, לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה; אי קיום דרישה הכלולה בהודעה שניתנה בהתאם לפקודת מס הכנסה, לפי סעיף 216(1) לפקודת מס הכנסה; ושש עבירות של אי העברה במועד של מס שנוכה, לפי סעיף 219 וסעיף 224 לפקודת מס הכנסה. העבירות בוצעו על רקע הסתבכות כלכלית והמחדלים לא הוסרו. בימ"ש השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ועד 14 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; וקנס בסך 20,000 ש"ח. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם רשות הערעור הפלילי, וזאת למרות שעד להגשתה עלה בידי המערער להסיר את המחדלים.

ו. רע"פ 1552/11 לוי נ' מדינת ישראל (09.02.11) - נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש כנגד עונש מאסר בן 8 חודשים וקנס בסך 80,000 ₪ שהושתו עליו בעקבות הרשעתו בשש עבירות אי תשלום מס שנוכה, לפי סעיף 219 לפקודת מס הכנסה, בסך 153,924 ₪ ועבירות של אי הגשת דו"ח במועד. המחדלים הוסרו עובר לדיון בערעור.

42. לאחר שסקרתי את הפסיקה הרלוונטית, בחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו, את מידת הפגיעה בהם ואת נסיבות ביצוע העבירות כפי שתוארו לעיל, בשים לב להצטברותן של העבירות, תדירותן והיקפן הכספי, אני מוצאת כי אין מקום לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה בענישה הצופה פני עתיד, ולפיכך אני קובעת כי מתחם הענישה, לענין רכיב המאסר נע בין 2 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

43. לענין מתחם הקנס, בסוג זה של עבירות, קיימת חשיבות ממשית לענישה כספית משמעותית, אשר תעביר מסר שאין תועלת כלכלית לצד ביצוע. גובה הקנס מושפע מהיקפי העבירות שבכתב האישום וממשך ביצוע. בנסיבות שתוארו לעיל, אני קובעת כי מתחם הקנס נע בין סך של 15,000 ₪ ל - 45,000 ₪.

44. להשלמת התמונה, אבהיר, כי נדרשתי לפסיקה שהוגשה ע"י הצדדים, אך מצאתי כי לא היה בה בכדי לשנות את מסקנתי ביחס למתחם הענישה. אציין באופן חלקי את פסקי הדין שהוצגו - פסיקה שהציגה המאשימה: ת"פ (רח') 15577-11-20 אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות נ' אייל תירוש בע"מ ואח' (17.07.22); ת"פ (רח') 4977-07-22 אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות נ' אוורסט ריתוך בע"מ (19.7.2023); ת"פ (נת') 36761-05-19 מדינת ישראל נ' מעגל פתרונות וניהול כח אדם בע"מ ואח' (09.11.22); רע"פ 2933/15 דני קלה נ' מדינת ישראל (05.05.15); פסיקה שהוצגה ע"י ההגנה: ת"פ (של' ת"א) 39579-10-15 מדור תביעות מס הכנסה תל אביב נ' דרונט בע"מ (22.09.19); ת"פ (של' ת"א) 9616-03-17 מדינת ישראל נ' הכח מכבי עמידר עירוני רמת גן בע"מ (06.12.21); ת"פ (של' ת"א) 31483-11-19 מדינת ישראל נ' מ.ר.ג השקעות בע"מ (04.05.23); ת"פ (שלום ת"א) 45175-04-23 מדינת ישראל נ' לילך אלגרבל בע"מ (03.02.25). נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וקביעת העונש בתוך המתחם:
45. ראשית, אבהיר כי לא מצאתי שבמקרה שלפניי מתקיימות נסיבות המצדיקות סטיה ממתחם הענישה אותו קבעתי לעיל, לקולה או לחומרה.
46. הנאשם 2 הודה, בשמו ובשם הנאשמת 1, במיוחס להם, נטל אחריות על המחדלים והביע חרטה. בעשותו כאמור, אף חסך בזמן שיפוטי ובזמנם של העדים. עובדה זו מהווה נסיבה לקולה ונזקפת לו לכף זכות.
47. הנאשם 2 נעדר עבר פלילי, וזו לו הסתבכות ראשונה בפלילים. בנוסף, מאז הגשת כתב האישום כנגדו לא נפתח כנגדו תיק נוסף.
48. על נסיבותיו האישיות, הרפואיות והכלכליות של הנאשם 2 למדתי מטעונו הסניגור ומן המסמכים שהוגשו לעיוני. כפי שצוין לעיל, הובאה לפני אסופת מסמכים, אסמכתאות רפואיות, מסמכים שונים מהם ניתן ללמוד על מצבו האישי והכלכלי של הנאשם, על מצבה המשפטי של החברה, הנאשמת 1, וכן על מאמציו של הנאשם להסיר את המחדלים; מהם, למדתי כי הנאשם 2, בן 51, נשוי ואב לשלושה, שניים מהם בגירים, מנהל אורח חיים נורמטיבי, שירת שירות צבאי מלא ביחידה קרבית, ובשנת 2014 הקים עסק עצמאי, את החברה הנאשמת 1. בשנת 2019, החלה התדרדרות כלכלית בעסק, על רקע מהליכים עסקיים כושלים וניהול כלכלי לקוי. על רקע זה, בוצעו העבירות מושא כתב האישום.

49. באוגוסט 2022, חלה התדרדרות כלכלית נוספת, שהובילה למשבר נפשי ובריאותי, הנאשם 2 החל לסבול מכאבים פיזיים קשים, ומקשיים נפשיים וירידת בתפקוד, ולאחרונה אובחן כסובל מפיברומיאלגיה. בשל מצבו המורכב, כל שינוי חד באורח חייו מביא להחמרה משמעותית בכאביו הפיזיים ובתחושות הלחץ והחרדה. למצבו הרפואי של הנאשם מצאתי ליתן משקל משמעותי בגזירת הדין. עם זאת, בקביעת התקופה לריצוי בדרך של עבודות שירות, התחשבתי בעובדה שהממונה קבע כי שעות העבודה היומיות תקוצרנה בשל מגבלותיו של הנאשם.
50. במהלך השנים האחרונות, החל לפעול הנאשם 2 לשיקום כלכלי, פתח בהליכי חדלות פירעון, אותם השלים לאחרונה וסגר את העסק, תוך ניסיון לשלם את חובותיו, לרבות לעובדיו ולרשויות. על רקע זה ולצורך כך, גם נמכר בית המגורים של המשפחה. כיום הנאשם עובד כשכיר, ומשתכר סך של כ- 6,500 ₪. רעייתו של הנאשם עובדת גם כן.
51. הנאשם עשה מאמצים להסיר את מחדליו ומחדלי החברה. לבסוף, הם הוסרו באופן חלקי בלבד, הדו"ח האישי הוגש ושולם כשליש מחוב הניכויים. הנאשם הגיש אסמכתא על תשלום חוב למע"מ ע"ס 330,000, לפני כשנה ומחצה, ונטען כי למעשה מיצה את כל מקורותיו הכספיים ולפיכך לא יכול היה, חרף ניסיונותיו הרבים, לשלם את מלוא חוב הניכויים. ביחס לאי הגשת הדו"חות, הוגשו לעיוני מכתבים מאת רו"ח של החברה, המעידים על דחיות חוזרות בהגשתם מנסיבות שאינן תלויות בנאשם 2.
52. התחשבתי גם בדברו האחרון של הנאשם 2, אשר פרט להבעת צער וחרטה, התייחס לפגיעה במשפחתו, על רקע הסתבכותו הכלכלית ובשל ביצוע העבירות, והתרשמתי מדבריו כי היה בעצם ניהול ההליך בכדי להשפיע עליו משמעותית ולהרתיע אותו מלבצע עבירות נוספות בעתיד. כן, התחשבתי בהשפעה שתהיה לעונש על משפחתו.
53. בנוסף, היות שהחברה, הנאשמת 1, אינה פעילה עוד, הרי החשש להישנות ביצוע עבירות הצטמצם.
54. על אף שקשיים כלכליים אינם מהווים הצדקה לאי תשלום מס, לא התעלמתי מהשלכות הטלת סנקציה כלכלית נוספת על הנאשם, אשר השלים זה לא מכבר הליך חדלות פירעון.
55. חרף השיקולים לקולה, יש לזכור כי הנאשמים גרמו לחסר של ממש בקופת המדינה וסכום קרן המס העומד על למעלה מ- 80,000 ₪, לאחר הסרה חלקית של המחדל, לא הושב עד היום.
56. באיזון של מכלול השיקולים, חומרת העבירות, ריבוי, היקף הנזק לקופת הציבורית והצורך בהעברת מסר מרתיע, מחד גיסא, והודאתו של הנאשם 2 ונסיבותיו הרפואיות והכלכליות מאידך גיסא, מצאתי למקם את עונשו ברף האמצעי של מתחם הענישה אותו קבעתי לעיל.
- סוף דבר:
57. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:
- על הנאשמת 1:
קנס סמלי בסך של 100 ₪.
- על הנאשם 2:
א. 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה.
הממונה על עבודות מתבקש למסור לבית המשפט מועד עדכני לתחילת ריצוי העבודות.
מובהר לנאשם, כי כל חריגה מהוראות הממונה עלולה להוביל לנשיאת יתרת תקופת המאסר בכליאה ממשית.
- ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה על פי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א 1961.
- ג. קנס בסך של 25,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 40 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.10.25 ובכל 10 לחודש שלאחריו. ככל שלא יפרע תשלום מן התשלומים במועדו, תעמוד מלוא היתרה לפירעון מיידי.
- ד. הנאשם ייתן התחייבות בסך של 30,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירה מסוג עוון או פשע על פי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א 1961, בתוך 3 שנים מהיום.
עותק גזר הדין ישלח לממונה על עבודות השירות.
- זכות ערעור כחוק בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד.
ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ה, 15 יולי 2025, בהעדר הצדדים.